

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 100/05-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 30. marca 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Jána Rajňáka, bytom H., zastúpeného JUDr. J. U., Advokátska kancelária, V. n. T., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Humenné v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 239/02, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Jána Rajňáka o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. februára 2005 doručená (doplnená na základe výzvy ústavného súdu 17. marca 2005) sťažnosť Jána Rajňáka, bytom H. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného JUDr. J. U., Advokátska kancelária, V. n. T., ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Humenné (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 239/02.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že 30. januára 2002 podal na okresnom súde návrh na zaplatenie 600 USD s príslušenstvom. Termín prvého pojednávania bol určený na 11. jún 2002. Vzhľadom na to, že po podaní sťažovateľovho návrhu bol na žalovaného v 2. rade vyhlásený konkurz, došlo k úprave žalobného návrhu v časti označenia účastníkov konania. Na základe toho okresný súd uznesením č. k. 5 C 239/02-42 z 9. decembra 2002 konanie voči žalovanému v 2. rade zastavil s tým, že nárok sťažovateľa voči žalovanému v 1. rade vylúčil na samostatné konanie. Odvtedy však podľa vyjadrenia sťažovateľa okresný súd nevykonal žiadny úkon. Sťažovateľ sa domnieva, že takýmto postupom okresného súdu bolo porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu, aby predložil sťažnosť, ktorú adresoval orgánu štátnej správy súdov a ktorou namietal prieťahy v konaní okresného súdu, reagoval doplnením sťažnosti doručenej ústavnému súdu 17. marca 2005. V doplnení tejto sťažnosti sťažovateľ uviedol, že predmetnú sťažnosť orgánu štátnej správy súdov nepodal, lebo je toho názoru, že ústavná sťažnosť je jednou zo zákonných možností na dosiahnutie nápravy v jeho veci, teda na odstránenie prieťahov v konaní okresného súdu.

Sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Okresný súd v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 239/02 porušil právo Jána Rajňáka, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

II. Okresnému súdu v Humennom v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 239/02 prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.

III. Priznáva sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 600,- USD.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde skúmal, či v danom prípade nejde o neprípustnosť.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) sa môžu fyzické osoby a právnické

osoby obracať na orgány štátnej správy súdov so sťažnosťami na postup súdu, len ak ide o prietahy v konaní (...).

Podľa ustanovenia § 8 ods. 1 zákona o štátnej správe súdov ústredným orgánom štátnej správy súdov je Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky. Podľa odseku 2 citovaného ustanovenia orgánmi štátnej správy súdov sú predseda a podpredseda najvyššieho súdu, predsedovia a podpredsedovia krajských súdov, predsedovia a podpredsedovia okresných súdov, ako aj predseda a podpredseda Špeciálneho súdu.

Ústavný súd je toho názoru, že sťažovateľ sa mohol domáhať ochrany svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podaním sťažnosti na prietahy v konaní okresného súdu adresovanej príslušnému orgánu štátnej správy súdov. Práve využitím podania sťažnosti mohol sťažovateľ docieľiť nápravu, pretože ako ustanovuje vyššie citované ustanovenie zákona o štátnej správe súdov, možno pred orgánom štátnej správy súdov namietat' postup súdu, len ak ide o prietahy v konaní.

Podľa ustanovenia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal všetky opravné prostriedky alebo iné prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ustanovenie čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy a ustanovením § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde limituje hranice poskytovania ústavnej ochrany základným právam zo strany ústavného súdu na jednej strane a iných orgánov štátu na strane druhej. Ústavný súd neposkytuje takúto ochranu základným právam ako jedna z paralelných možností. Jeho pozícia vyplýva z princípu subsidiarity, kedy sa jeho ústavnej ochrany možno domáhať v prípade, ak sťažovateľ vyčerpal všetky opravné prostriedky alebo právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv účinne poskytuje.

Ústavný súd konštatuje, že postup podľa ustanovenia § 17 ods. 1 v spojení s ustanovením § 8 zákona o štátnej správe súdov môže byť iným spôsobom ochrany

základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľ však tento prostriedok nápravy, ktorý v konaní okresného súdu vo veci vedenej pod sp. zn. 5 C 239/02 mohol urýchliť konanie, nevyužil.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2005